

[Helge Adam Møller]

eventuel sammenhæng mellem skaden og skadepåvirkningen på fosteret. Hvordan gør vi det?

Et andet spørgsmål er: hvordan skal man gøre tabet af erhvervsevne op for det ufødte barn? Skal det gøres op, i det øjeblik barnet bliver født? Skal man gøre det op, når barnet er færdig med sin skolegang? Eller skal det gøres op, i det øjeblik barnet eller vel snarere den voksne er færdig med den uddannelse, han eller hun tager efter skolegangen? Jeg kan ikke give svaret, men det rejser i hvert tilfælde et antal spørgsmål.

Et tredje spørgsmål kunne være: hvordan gør man skaden op for den kvinde, som mister evnen til at få flere børn? Skal den være forskellig, afhængigt af om kvinden har 1 barn, 2, 3 eller 4? Umiddelbart vil man vel sige, at skaden var mindre, hvis hun havde et stort antal børn i forvejen, men skaden er der. Hvordan gør man den op?

Og endelig spørgsmålet, som også ministeren var inde på: hvad med en mand, der bliver skadet? Hvad, hvis det er ham, der påfører fosteret en skade i kraft af den påvirkning, han har fået på sit arbejde?

Jeg mener altså, der er en lang række spørgsmål, som jeg godt kan forstå man ikke har besvaret, for jeg mener ikke, man umiddelbart kan give svar på dem. Det kræver et stort udredningsarbejde.

Lad mig så generelt om de øvrige forslag, som kun findes i Socialdemokratiets forslag, sige, at jeg finder det meget ønskværdigt, at der i Folketinget, når vi vedtager store sociale lovgivninger eller ændrer på store sociale lovgivningsområder, er bred enighed, også om de ydelser, de erstatninger, de eventuelt skal medføre. Det havde vi for 9 år siden, da denne lov blev til, og det mener jeg vi skal tilstræbe igen at få, når vi er færdige med dette arbejde.

Jeg finder det også meget fundamentalt, at når vi ændrer væsentligt i en lov – og jeg mener, det er meget væsentlige ændringer, man lægger op til, specielt vedrørende fosterets erstatning – må vi fuldt ud have analyseret alle de tvivlsspørgsmål, som rejses i forbindelse med en sådan ny lovgivning, og det mener jeg ikke vi har i øjeblikket.

Derfor kan jeg til slut sige, at vi finder, at den rigtigste måde at behandle disse forslag på vil være at vente til det lovforslag, som ministeren omtalte for lidt siden kommer i

løbet af en måned eller halvanden, før vi behandler de ting, som kun Socialdemokratiet har i sit forslag, og så vente med at behandle det sidste, nemlig det fælles forslag, ideen om erstatning til et foster, indtil vi har det grundige beslutningsgrundlag, som kun et udvalg kan skaffe Folketinget.

Det skal være Det Konservative Folkepartis idé til, hvordan vi skal få løst disse problemer.

(Kort bemærkning).

Joanna Rønn (S):

Selvfølger er vi da klar over, at det ikke er enkelt at afgrænse, ellers havde vi skrevet det, men jeg synes ikke, det behøver at være sådan, at vi ikke skal træffe en politisk beslutning om, at det er en rigtig idé. Vi kan jo godt forhale tingene ved undersøgelser. Nogle er så dygtige til at forhale tingene, at det tager 50 år, før man får truffet en beslutning.

Vi ved jo også godt, at det faktisk har været et slidsomt arbejde gennem mange år bare at påvise de sammenhænge, der er mellem arbejdsmiljø og direkte erhvervsskader, og det er da klart, at det vil være lige så slidsomt et arbejde at finde ud af, dels om der er sammenhæng, dels hvordan den er, og dels hvad der så skal ydes.

Jeg mener, at hvis vi fastslår, at det er et rigtigt princip, kan vi måske lidt hurtigere løse disse problemer ved at sætte nogle forsøg i gang og få nogle ideer og så udbygge dem, efterhånden som man får den grundige viden. Selvfølgelig skal der grundig viden til, men man kan altså også bruge grundig viden til at forhale tingene, og det ønsker vi i hvert fald ikke.

Hanne Severinsen (V):

Om det sidste vil jeg lige bemærke, at det er vel netop den form for lovgivning, der gør, at vi ustandselig bliver nødt til at lave om, efterhånden som vi finder ud af, når vi har vedtaget den, at det alligevel ikke var nogen god idé, og det er netop derfor, vi siger: tøv nu lige en kende!

Hr. Helge Adam Møller sagde: vi har da meget sympati for tanken om, at man må gøre noget vedrørende disse fosterskader. Det er jo uhyggeligt, hvad der sker rundt omkring. Måske man også skulle sætte lidt mere ind med oplysning på arbejdspladsen.